

tat. Endvidere udtalte den højtærede Minister, at de paagældende Mænd kunde bruge deres Gæstgiverborgerstab. Men det er jo opløst, at de ikke ere i Stand hertil, naar Gæstgiverborgerstabet skal bruges paa den Maade, som forlanges af Politiet efter Højesteretsdommen af 1887. Den væsentligste Indvending fra Ministerens Side mod Andragendet var imidlertid den, at man efter hans Mening burde blive staaende ved den Grænse, som er trukket af Højesteret i 1887, saaledes at de, som have faaet deres Gæstgiverborgerstab efter Højesteretsdommen, ikke kunne komme i Betragtning, men maa finde sig i deres Skæbne, medens derimod de, som have faaet deres Borgerstab før Dommen, kunne hjælpes. Jeg tror nu ikke, at den ærede Minister er ganske vel underrettet paa dette Hovedpunkt, skønt han fremhævede, at han var nøje fortrolig med Sagen. Efter hvad der er mig meddelt, have nemlig ikke alle de, som have faaet Gæstgiverborgerstab før 1887, faaet det ombyttet med Beværterborgerstab, og paa den anden Side har man heller ikke nægtet alle dem, som have faaet Gæstgiverborgerstab efter Højesteretsdommen, at faa det ombyttet ifølge Tillægsvedtægten af 1890. Jeg ser derfor ikke rettere, end at man er gaaet frem med nogen Vilkårlighed, saaledes at der virkelig er Grund for de paagældende til at klage over, at der ikke er vist dem lige Ret og Stel. Hvis man vil se aldeles formelt paa Sagen, kan man ganske vist sige, at Højesteretsdommen har afgjort, hvad en Gæstgiver skal præstere, og dermed er den Ting i Orden. Men saa formelt synes mig ikke, man kan forsvare at bedømme en Sag som den foreliggende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Højesteretsdommen, men det er jo bekendt, at den refererer sig til en gammel Forordning af 1695 om Herbergering, en Forordning, der indeholder mange høist kuriøse Bestemmelser, der ikke egne sig til at gøres anvendelige i vore Dage, t. Eks. en Bestemmelse som den, at Gæstgivere, der ikke have sørget for i Tide at faa deres Borgerstab i Orden, skulle til Straf gratis beværte de rejsende den første Nat med Værelse, Ild, Bøh o. s. v. I vore Dage vilde man dog næppe finde slikt passende; det kunde jo ogsaa, naar Talen var om et større Selskab, blive en temmelig kostbar Historie for vedkommende Mænd. Højesteretsdommen skal jeg dog, som sagt, ikke komme nærmere ind paa; jeg ønsker kun at betone, at jeg ikke i Realiteten finder den Brug, man vil gøre af Dommen, billig og hensynsfuld. Jeg kan ikke finde det rigtigt, at Mænd, som paa lovlig Maade have faaet sig med-

delt Gæstgiverborgerstab — og som jeg tør paastaa i god Tro, ogsaa efter at Dommen er falden — behandles saaledes, at de gaa økonomisk Ruin i Møde. Der er saa meget større Opfordring til ikke at gaa frem paa den Vis, som det vel tør siges, at det offentlige ved at gøre gældende over for disse Mænd, at de absolut skulle virke som Gæstgivere, skulle have opredt Seng o. s. v., let kommer til paa en Maade at tvinge flere af dem til at drive Rufferi for nogenlunde økonomisk at klare sig. Men det kan ikke være Myndighedernes Opgave at lede Borgerne ind paa slige Veje. Jeg vil derfor meget indstændig anbefale den ærede Minister, at han gør, hvad han kan, for at bevæge Københavns Magistrat til at vise de paagældende Andragere noget mere Hensyn, end der hidtil er vist dem.

Beth: Det Svar, jeg fik fra den ærede Minister, kunde jeg være ret tilfreds med, forudsat at der paa Svaret følger Handling. Den ærede Minister indrømmede, at Forholdene vare vanstelige. Forholdet er, som jeg tidligere har ytret, saaledes, at naar der i 1884 var Anledning til at nedsætte en Kommission, fordi Zifferne pludselig saa sig berøvede deres hele Erhverv, saa er Forholdene endnu værre nu, hvor den Eneret, som der tidligere var Tale om at indrømme Østensfeldt, faktisk hævdes for ham, saaledes at Zifferne virkelig ere berøvede hele deres Erhverv. Naar Amtmanden har meddelt Østensfeldt fri Proces i ikke mindre end 29 Sager for at hævde sin Ret, saa er det i Virkeligheden det samme som den Eneret, som man nu mener er tilkendt Østensfeldt ved Højesteretsdommen af 1889. Den ærede Minister indrømmede, at denne Højesteretsdom ikke afgjorde alle Spørgsmaalene, det forekommer mig, at det laa i den ærede Ministers Ytringer, at det vilde være ønskeligt, om Spørgsmaalet igen kom op til Højesteret, og at han gerne vilde se dette, men jeg beder den ærede Minister erindre, at Højesteretsdommen er fortolket gennem en Række Domme af Viborg Overret, og at det er den Fortolkning, man nu anvender, og derfor bede vi om at maatte komme op til Højesteret. Jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal, som den ærede Minister berørte, om hvorvidt Laksagaarden falder ind under Fiskerilovens § 50 eller ikke, det ligger for Domstolene. Jeg tror ikke, at det vil være til nogen Nytte videre at tale om det her. Den ærede Minister synes at betvivle, at det forholder sig saaledes — han satte i det mindste et Spørgsmaal der- ved — at det var nægtet af Justitsministeren